

Τζέινες·
τζαί ο δαίμων της πορνείας

Μαρία Δίπλαρου

Δείγμα γραφής

+357 99084004

maria.diplarou22@gmail.com

© 2025 Μαρία Δίπλαρου

Βασισμένο σε αποσπάσματα από το έργο Έξήγησις τῆς γλυκείας χώρας Κύπρου, ἡ ποῖα λέγεται Κρόνακα, τουτέστιν Χρονικόν του Λεόντιου Μαχαιρά από τη νεοελληνική απόδοση – επιμέλειας του Άντρου Παυλίδη.

Χαρακτήρες*

Ποιητάρισσα 1

Ποιητάρισσα 2

*Οι δύο ηθοποιοί θα καλεστούν να υποδυθούν και άλλους ρόλους όπως: Ρήγαινα Ελεονώρα της Αραγωνίας, βασιλιά Πέτρος Α', Ιωάννα ντ' Αλεμάν

ΣΚΗΝΗ 1**ΤΡΑΓΟΥΔΙ Γ'**

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 1: Τρεις θάλασσές έχω ομπρός, τζαί τέσσερίς που πίσω
τζι' ούλλης της πλάσης πλάσματα, καλώ να τους μιλήσω.

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 2: Π' ούλα της Πάφου τα χωρκά, ως πέρα στήν Κυθρέα...
που Χούλου-Δίκωμό-Πιρκά - σ' Απόστολο Αντρέα...

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 1: Ελάτε σύντροφοι καλοί, ούλοι – εχτροί, τζαί φίλοι,
τα νέα να γρητζίσετε, το μίλι μέν μου μείνει.

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 2: Έβρετε θέση – βόλεψην, πιάστε νερό-τσαέρα,
βαώστε φώτα-κινητά, τζαί πάμε για πρεμιέρα.

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 1: Πρώτης θαρρώ σωστόττερό, πρέπει μας - για να πούμε
που πόθεν εν οι ρίζες μας, τζαι νά σάς συστηθούμε.

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 2: Στα γρόνια πίσω τα παλιά, τα νέα ταξιδέφκαν
πλάσματά ποιητάρικα - τον κόσμον εγυρέφκαν.
Σε παναήρκα, σύναξες, τα νέα έλαλούσαν,
τζαί είχαν τέχνη-μάστορκάν, εστέκαν-τραγουδούσαν.

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 1: Οι ποιητάριδες λοιπόν, εβλέπαν τζαί λαλούσαν,
τη γλώσσα τους μέσα στον νούν, επιάναν τζαί βουτούσαν.
Τούτο εστάθειν έμπνευση, πρώτη φοράν να δούμεν,
γεναίτζες στις ποήνες τους, ομπρός σας να σταθούμεν.

(...)

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 1 : Που μιάς εφτής τζ' ολότης, αρκεύκω να τδιαττίζω,
του Χρονικού το άρκημα, σε σάς εξιστορίζω.
Που ούλο το μωσαϊκό, θκιαλέω ιστορία,
καρπούς του έρωτα να πω, με δεξιοτεχνία.

ΣΚΗΝΗ 2

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 1: Μίαν φορά, τζαί έναν τζαιρόν, σε πέλαα αφρισμένα,
ήταν έναν ανδρόϋνον, με σχίερκα λερωμένα.
Ο Πέτρος ενυμφεύθηκε, αντά τζιέ 'φκύκε θρόνον...
Ελεονώρα της Αραγκόν,

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 2: που 'σιε μεγάλον...

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 1: στόλον.

(...)

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 1: "Πρέπει να το 'σιει η κούτρα σου, να κατεβάζει φτείρες,"
ούλη-μέρα πάνω στο πισί(/PC), εγίνηκε καπήρες.

ΣΚΗΝΗ 3

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 1: Στον γρόνο πίσω ήμαστε εφτά τζαί τσας, αιώνες,
πάλε έν επνάζαμε, σφαγές τζαί λεγεώνες.

(...)

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 1: Που λόου μου επίντωσα, περίτου μια σκηνήν,
έτσι τζαί αλλιώς ετράβησα καμπόσον το σχοινίν.

ΣΚΗΝΗ 8

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 2: Εσυλλοήζουμουν που λές, να κάτσω να γράψω τζι' άλλα,
μα εγώ επίστευφκα πολλά, πως τά 'καμά μεάλα.
Ετράβησα που τα μαλλιά του κόσμου δυστοπία,
στα βάθη ενεκούτρεψα, να βρώ, τη σωτηρία.
Ήβρα ανθρώπους ίδιους, που λάσπη, που πηλό...
ανθρώπους παρακαθικιανούς, σε ψυχή τζ' σε μυαλό.

(...)

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 1: Εμείς ίνταπου κάμνομεν, που ρίζει παραπάνω
σε έναν ήλιο της αφκής, ολόγρουσον μεάλο;
Ακόμα τα αυτονόητα μοιάζουν με φαντασία
επνίζαμε την ηθική, εγίνει κοροϊδία.

(...)

ΠΟΙΗΤΑΡΙΣΣΑ 1: Μα εν έτσι που εθκιάλεξες το *Χρόνικο* να κλείσεις;
Αΐνοντας τα πλάσματα, δίχα να δώκεις λύσεις;